

ÀREA B

**UNA
SOCIETAT
COHESIONADA**

B1 - ÀMBIT 3

**CULTURA,
EDUCACIÓ,
CONEIXEMENT
I COMUNICACIÓ**

B2 - ÀMBIT 4

**LA SOCIETAT
DEL BENESTAR
I JUSTÍCIA
SOCIAL**

ÀREA B**UNA
SOCIETAT
COHESIONADA**

Les grans transformacions necessàries per afrontar els reptes que tenim al davant només seran possibles en el marc de societats amb una cohesió prou sòlida com per assimilar-les i implementar-les a partir d'un ampli consens social.

La base d'aquesta cohesió són la cultura, l'educació, la llengua i la garantia d'una igualtat d'oportunitats real que asseguri que el coneixement arribi a tothom, com a un dels factors determinants d'èxit i reconeixement social.

Una societat pot mantenir-se cohesionada en la mesura que tots els seus individus gaudeixin d'uns nivells de benestar semblants i suficients per disposar de la salut física i mental necessàries per desenvolupar-se personalment i relacionar-se amb la resta dels membres d'aquella societat en condicions d'equitat.

La comunicació, en tots els formats actuals, pot ser una eina que ajudi a incrementar la cohesió d'una societat o, al contrari, pot ser una eina al servei de la confusió que porti com a conseqüència a la desorientació, la desinformació i la divisió social. La comunicació esdevé, avui més que mai, l'eina més potent al servei del poder. La qüestió fonamental és establir qui té el poder, si és una minoria o és la majoria.

L'aprofundiment democràtic es converteix en un objectiu estratègic per a mantenir cohesionada una societat; un aprofundiment que ha de conduir a l'establiment d'un sistema democràtic que asseguri la sobirania dels ciutadans per sobre de qualsevol altre poder. La tradició política espanyola ens ha acostumat al tracte reverencial envers els anomenats poders fàctics (militars, econòmics, eclesials, mediàtics, alts cossos burocràtics), contrari a l'esperit democràtic i a la defensa del bé comú. L'exercici de la sobirania democràtica és compatible amb la cessió controlada, i revocable, dels espais de sobirania que necessàriament s'han de delegar en instàncies polítiques i/o administratives internacionals.

Catalunya és, avui, un sol poble, malgrat ser una societat plural, multiètnica, multicultural, plurilingüística i formada al llarg dels segles gràcies a successius corrents migratoris. La crisi econòmica ha incrementat el nombre de persones en pobresa severa fins a nivells que una nació decent no pot admetre i pateix una taxa d'atur juvenil i de treball precari que no es pot tolerar, perquè impedeix la seva emancipació i la formació de noves famílies. Tot i així és una societat on es dona un nivell de cohesió social força elevat, sobretot en comparació amb algunes societats occidentals properes, malgrat les desigualtats socials i econòmiques existents i la perversió d'algunes forces polítiques que intenten provocar la divisió de la societat catalana amb finalitats partidistes.

És evident que Catalunya és lluny dels nivells de cultura, de benestar, d'equitat, de justícia social dels petits països del nord d'Europa. Ho demostra tant el percentatge del PIB destinat als serveis públics en comparació amb aquestes nacions, com el percentatge de treballadors públics que s'hi dediquen. Potser també per això, avui a Catalunya hi ha un nivell de consciència i de mobilització que ens porta a dir que constitueix el nivell local adequat per definir les transformacions necessàries per afrontar els principals reptes del segle XXI. Que sigui també una societat plural, multiètnica, multicultural, plurilingüística i formada al llarg dels segles gràcies a successives corrents migratòries, la fa especialment adequada per esdevenir el camp de prova idoni per aplicar aquestes transformacions. Per tot plegat, Catalunya podrà situar-se entre els països que estan a les avantguardes d'aquestes transformacions, a nivell mundial, si posseeix les eines necessàries per definir i aplicar les polítiques adequades.

En aquesta primera gran línia estratègica, que hem anomenat una "societat cohesionada", intentarem definir els principals elements que poden fer possible la construcció d'aquesta cohesió social i que conformen el gruix dels drets col·lectius dels ciutadans del país que estem construint. Expressat d'una altra manera, serien els principals objectius de la societat catalana pel futur immediat en els temes que farien possible una vida més plena en el camí de la recerca de la felicitat.

LA PRINCIPAL FINALITAT DEL CONGRÉS CIUTADÀ QUE PROPOSEM ÉS ESTABLIR COM FER POSSIBLE LA CONSECUCIÓ D'AQUESTS OBJECTIUS.

B3

**CULTURA,
EDUCACIÓ,
LLENGUA I
CONEIXEMENT**

ÀMBIT B.3

**CULTURA, EDUCACIÓ,
LLENGUA I CONEIXEMENT**

Cada ésser humà és diferent i ho és per múltiples raons, des de les genètiques fins a les ambientals, però la influència de l'entorn més immediat —família, sistema educatiu, cultura, informació...— acaba conformant el que som i el tipus de relacions que establim amb la resta de la humanitat. L'ésser humà ha assolit el primer lloc entre els éssers vius del planeta gràcies a la seva capacitat associativa en totes les principals activitats del seu cicle vital, ja siguin constructives o destructives, des del treball fins al lleure. Històricament ha anat conformant col·lectivitats estables que s'han distingit per comportaments culturals i lingüístics diferenciats però, alhora, estretament connectats amb els de les comunitats veïnes. Els contactes entre cultures i llengües —civilitzacions— allunyades ha comportat, al llarg dels segles, l'extinció de les societats menys desenvolupades militarment —i amb elles la de les seves cultures i llengües— o, en el millor dels casos, la barreja de cultures i la substitució lingüística. El fenomen de la globalització, aparegut a finals del segle passat i amb efectes futurs que només podem començar a intuir, pot acabar representant la imposició definitiva d'una cultura i d'una llengua dominants, seguint el corrent històric, o la protecció de la diversitat cultural i lingüística i la cooperació entre totes elles, creant un sistema de comunicació acceptat universalment, per aprofitar la gran riquesa i la visió polièdrica del conjunt.

En certa manera, Catalunya ja porta quasi un segle vivint els efectes negatius del que pot comportar la globalització en el seu **sistema cultural i lingüístic** però, tot i no disposar d'instruments institucionals suficients, ha sabut incorporar culturalment i lingüísticament les tres onades immigratòries de gran magnitud i intensitat d'aquest període. Tot i els molts problemes encara pendents, aquesta capacitat sembla mantenir-se, tant des de la societat civil —amb una quantitat i diversitat **d'entitats ciutadanes** sense paral·lelismes arreu del planeta— com des de les institucions nacionals. I sens dubte serà una pedra de toc per al futur que estem construint, com de fet ja ho és per a altres països del nostre entorn.

Sense els instruments d'un Estat propi i, sovint, amb els aparells de l'Estat clarament en contra, la societat catalana ha sabut fer front als reptes culturals i lingüístics que han representat les tres grans onades immigratòries del darrer segle a base de fomentar totes les expressions culturals de Catalunya, tant en els àmbits de la **cultura popular** com en el més acadèmic —**història, antropologia, memòria històrica, documentació...**—, mantenint vives les expressions culturals tradicionals —**literatura, teatre, cinema, arts plàstiques, arquitectura, museus, exposicions...**— i, alhora, generant noves aportacions de cultura **contemporània** a partir de la **creativitat** artística i intel·lectual, mentre ressorgien expressions de caràcter molt local que sovint s'expandien arreu del país o incorporant expressions culturals cosmopolites. La capacitat d'atracció d'un mostrari tant ampli i viu de formes i d'expressions culturals ha resultat fonamental per incorporar els nous ciutadans a la cultura catalana. Però queda molta feina a fer i l'experiència d'aquests darrers anys ha demostrat que el paper de motor i el dinamisme de la mateixa societat civil són la clau per al futur, tot i que serà imprescindible un suport institucional estable i sense voluntat substitutòria.

Els darrers quaranta anys també han permès veure el paper cohesionador que ha exercit la **llengua catalana** en una societat culturalment i lingüísticament tan diversa com ho és la societat catalana actual. En un país de més de set milions i mig de ciutadans, amb dos centenars de llengües presents, és evident la necessitat d'establir una llengua comuna de comunicació en tots els àmbits de la vida pública. Si, a més, el país té una llengua pròpia compartida amb alguns dels països veïns i que, junts, superen els deu milions de parlants i, alhora, aquesta llengua corre el risc de quedar minoritzada en el seu propi espai lingüístic, també sembla evident que la millor manera de preservar-la és mantenir-la viva en el seu territori, promovent-ne el coneixement i ús en tots els àmbits de la vida pública.

Avui en dia, la llengua catalana té una presència social minoritària i això provoca que la darrera onada d'immigrants s'hagi socialitzat majoritàriament en castellà i no pas en català, excepte els més joves gràcies al sistema d'**immersió lingüística** a l'escola. La gran majoria dels ciutadans de Catalunya, parlin la llengua que parlin a casa seva, són conscients de la necessitat de normalitzar la situació del català com element vital de la identitat col·lectiva i com a garantia per a construir una societat cohesionada. Més enllà del paisatge i de la seva diversitat, Catalunya no té riqueses naturals destacables. Tant se val d'on venim, si del sud o del nord, però tots sabem que la riquesa que s'hi ha creat al llarg de la història prové únicament del factor humà i que aquest està estretament lligat a la catalanitat i a l'educació. Preservar aquests valors col·lectius és un compromís de tots.

En el context de la globalització, la formació en continguts instrumentals, però sobretot en valors, esdevé una emergència. La formació humanística, el coneixement dels grans corrents filosòfics, la concepció d'una formació molt àmplia i permanent, han d'assegurar que els ciutadans catalans del futur immediat disposin d'uns fonaments científics i ètics que els permetin estar realment preparats per emprar de forma conscient i responsable totes les eines tecnològiques que tindran al seu abast i de fer-ho amb una mentalitat cívica i de cooperació. La formació, entesa de forma integral i permanent, es converteix en un dels objectius bàsics del país que estem construint.

Enfront del ciutadà vist com un simple consumidor, sense capacitat d'anàlisi i de tria, que actua amb una visió immediata i egocèntrica, la societat del segle XXI precisa els millors polítics, els millors empresaris, els millors professionals, els millors científics i investigadors, però també els millors creadors, els millors artistes, els millors professionals en tots els camps, que només podran ser-ho en la mesura que tinguin una visió oberta i transversal que permeti capir tots els elements que configuren una realitat cada cop més complexa i contínuament canviant. El sistema educatiu ha de preveure tot el cicle vital de les persones i ha d'implicar i involucrar tots els agents educadors començant per les famílies i seguint per les organitzacions socials i econòmiques, amb l'objectiu d'estimular la creativitat i fent sorgir el millor de tothom. L'educació al segle XXI ha d'estar estretament lligada a la voluntat vocacional de cadascú però també a les necessitats i possibilitats de la pròpia societat i és per això que les empreses de cada territori i dels diferents sectors han de formar part del sistema educatiu.

B4

L'ESTAT DEL
BENESTAR I
LA JUSTÍCIA
S O C I A L

ÀMBIT B.4

**L'ESTAT DEL BENESTAR
I LA JUSTÍCIA SOCIAL**

A Catalunya hi ha un ampli consens per la plena restauració de **l'estat del benestar** que hem conegut fins fa ben poc i per la seva ampliació amb ajudes a la maternitat i a la dependència, així com per una política d'habitatge social com existeix a molts països europeus, entre d'altres mesures que anirem apuntant més endavant. La gran crisi recent ha estat l'excusa per desmantellar-lo a molts països, fent-lo objectiu preferent de les polítiques d'austeritat i arribant a culpabilitzar-lo de la crisi mateixa.

La plena ocupació és una condició indispensable per assegurar l'estat del benestar i la justícia social. Catalunya no pot resignar-se a les taxes d'atur actuals i pot tenir la convicció que amb la recuperació de la direcció de la seva economia i el control dels seus recursos, tornarà a la taxa d'atur mitjana de la zona euro. Amb les polítiques econòmiques, socials i mediambientals adequades en pocs anys la nostra economia pot assolir la taxa d'atur al voltant del 5%-7% dels països amb menys atur d'Europa, per sota del qual és quasi impossible situar-se.

A hores d'ara, en el nostre país hi ha plena coincidència sobre la necessitat d'assegurar el **sistema de pensions** i la **cobertura de l'atur** i de fer unes primeres passes significatives en la recuperació dels pressupostos d'**educació** i **sanitat** públiques, tot i que encara som lluny d'una situació satisfactòria.

Igualment hi ha una voluntat explícita de revertir els copagaments dels serveis públics, com ara en les taxes universitàries o els peatges d'autopista. També d'ampliar-ne la cobertura, com per exemple incrementant el període d'escolarització o establint ajudes complementàries en funció de les circumstàncies personals o familiars de cadascú. Novament la presumpta voluntat política queda obstaculitzada per la falta de competències (beques universitàries per exemple) o per la insuficiència de recursos públics, cosa que crea una comprensible polèmica sobre l'abast d'aquesta voluntat.

La crisi també ha comportat la necessitat d'incorporar al debat sobre l'abast de l'estat del benestar temes fins ara aliens com evitar **desnonaments** o **talls de subministraments de serveis públics bàsics** —aigua, gas i electricitat— en circumstàncies de fragilitat, sobre els quals hi ha resolucions fermes de les institucions catalanes, així com entrebancs per part de les estatals.

Tots aquests temes i, en general, tots els que tenen una clara repercussió econòmica, podrien tenir una resposta satisfactòria si s'implanta la **renda bàsica** (universal, garantida, condicionada...), debat que figura a l'agenda del Parlament català, però encara no en la majoria dels països avançats. En tot cas, aquest debat s'ha de plantejar en el marc d'un nou model econòmic que assegurui una distribució equitativa de la riquesa i de la feina entre tothom i una responsabilització de tots els ciutadans en el finançament i la gestió de la cosa pública.

Mentre les retallades en l'estat del benestar són vistes per uns com l'única solució possible per sortir de la crisi i s'intenta preparar la població per al manteniment o enduriment d'aquesta nova situació, la majoria de la població considera necessari que altres reivindicacions s'incorporin al llistat dels temes que haurien de ser inclosos en un nou model d'estat del benestar, que hauria de tendir a ser reconegut com **la societat del benestar**. El nivell de consciència de la majoria de ciutadans creix en molts altres aspectes que, fins fa ben poc, eren patrimoni de minories més o menys visibles i avui formen part del que podríem anomenar "**justícia equitativa**", com per exemple la **igualtat de gènere**, la **solidaritat** amb els col·lectius més desfavorits, la **cooperació internacional** per aturar o almenys reduir els efectes de les guerres, de la fam o de la pobresa...

Catalunya es pot considerar pionera en molts d'aquests camps. Disposa de bones bases de partida pel que fa que a la lluita pels drets de la dona i pel respecte a la diversitat gènere, però encara és molt el camí a fer, molts els episodis de violència i molts els riscos de retrocés.

Consideracions anàlogues són vàlides en relació a la cultura de la pau. Barcelona és va situar al capdavant mundial en la lluita contra la guerra de l'Irak, dins una llarga trajectòria que inclou l'objecció de consciència i els moviments pacifistes.

També ens podem sentir moderadament satisfets per la sensibilitat ciutadana sobre qüestions de solidaritat i cooperació, amb exponents tan consistents com la xarxa d'ONG o de les famílies d'acolliment, o tan mediàtics com la Marató de TV3. Tanmateix, la crisi ha fet trontollar el compromís institucional amb aquests objectius que cal consolidar per evitar nous episodis d'aquest tipus.

També hem mostrat posicions mot obertes i avançades en aspectes tan delicats en el nostre context cultural com el divorci o l'avortament, que cal continuar debatent sense apriorismes ideològics per aportar solucions a les persones afectades, i abordar-ne d'altres com la mort digna o els tractaments genètics. Com tant s'ha repetit, l'**equitat** i el **coneixement** són eines imprescindibles per fer-ho.

Aquesta llista, sense pretensió d'exhaustivitat, sembla suficient per confirmar que Catalunya pot mantenir-se en posicions d'avantguarda pel que fa al reconeixement i regulació dels **drets socials**, sempre defugint cofoismes i ben conscients dels grans dèficits pendents.

L'estat del benestar que volem construir ha d'assegurar que els drets socials considerats com a bàsics fins ara, com ara l'educació, la salut, l'habitatge, el dret al treball, les pensions o l'assistència als col·lectius més vulnerables, arribin realment a tothom, però aquest nou estat del benestar ha d'ampliar la seva cobertura més enllà de la salut física i de les mínimes condicions econòmiques per sobreviure. L'establiment d'una renda bàsica i l'impuls a la natalitat seran dos dels pilars fonamentals del nou estat del benestar. Aquest és el gran repte del nou país que volem construir.

Encara que sigui a títol quasi només orientatiu, a continuació detallem les possibles grans línies d'actuació en els diferents camps que conformen l'estat del benestar que volem construir:

- A. **Sistema de salut:** Tots els ciutadans de Catalunya tenen dret a una **salut física, emocional i mental** plena. L'Estat ha de posar tots els mitjans necessaris per assegurar la salut integral dels seus ciutadans, des de la formació preventiva basada en l'**alimentació** i en l'**activitat física** fins a l'accés als **serveis de sanitat** per curar les malalties i accidents. L'Estat ha de garantir que, en cap cas, el cost de la sanitat sigui un element discriminatori i, per tant, que tothom tingui accés als serveis de salut que necessiti en cada moment.
- B. **Sistema educatiu:** El sistema educatiu ha de garantir la veritable **igualtat d'oportunitats** entre tots els ciutadans de Catalunya, dotant-los dels recursos i habilitats per arribar a tots els coneixements existents però especialment per dotar-los dels **valors ètics i morals** necessaris

per actuar amb una mentalitat cívica en cada circumstància. El sistema educatiu ha de garantir l'**educació permanent**, cobrint totes les necessitats formatives dels ciutadans al llarg de la seva vida i ha d'integrar els serveis dels centres formatius de les diferents etapes educatives amb els de les empreses del país. L'ensenyament ha de ser obligatori fins als 18 anys, i ha de cobrir les etapes de l'**educació infantil**, l'**educació bàsica** i l'**educació secundària** i el seu cost no ha de ser un element discriminatori en cap cas. L'**educació professional** i l'**educació superior** han de ser assequibles a tothom, en funció de les aspiracions i vocacions de cadascú i l'únic tall discriminatori ha de ser el de l'aprofitament en les etapes prèvies.

- C. **Dret a l'habitatge:** Tots els ciutadans tenen dret a un habitatge digne, adequat a les seves necessitats —canviants al llarg del cycle vital de les persones—, dotat dels serveis bàsics imprescindibles (**aigua, energia, comunicacions...**) i situats en edificis que facilitin l'eficiència energètica i ofereixin serveis i espais comuns per als seus habitants que facilitin les relacions interpersonals. L'Estat té l'obligació de garantir aquest dret de forma efectiva a partir de polítiques municipals basades en la creació gratuïta de sòl públic, en la cessió del sòl en dret de superfície i en habitatges en règim de dret d'ús o de lloguer. El règim de propietat quedaria circumscrit a l'àmbit de la promoció privada.
- D. **Renda bàsica:** Tots els ciutadans de Catalunya tenen dret a una renda bàsica (universal, garantida, condicionada...) que serà fixada en cada moment en funció de la seva edat i de les possibilitats de l'Estat.
- E. **Dret al treball:** Tots els ciutadans de Catalunya tenen dret a un treball digne, remunerat i adequat a les seves possibilitats i coneixements i el deure de formar-se adequadament per cobrir el lloc de treball al qual aspiren. L'Estat regularà, en cada moment, les mesures necessàries per garantir la plena ocupació i l'equitat de gènere, ja sigui reduint i redistribuint la jornada laboral o oferint directament llocs de treball temporals adequats als coneixements i possibilitats de cada persona.
- F. **Dret al lleure:** Si la revolució tecnològica que s'està produint segueix les previsions dels experts, entrem en un escenari en què cada cop es reduirà més la dedicació al treball productiu, si més no en les activitats industrials i en molts tipus de serveis. Si això, a més, representa una redistribució del treball per tendir a la plena ocupació, tot apunta que en el futur immediat disposarem de més temps lliure, cosa que comportarà un considerable increment de la demanda de serveis vinculats **al temps lliure**.

- G. **Equitat i igualtat de gènere:** Pensar i entendre la ciutadania des d'una perspectiva de gènere, ha de ser un dels elements bàsics, per avançar cap a un nou canvi social en relació amb la política, l'economia, l'acció social i tots els àmbits de relació i hauria de comportar un gran acord per un **Pacte social de gènere** que tingués com a base la corresponsabilitat institucional i de tota la ciutadania.
- H. **Impuls a la natalitat:** L'equilibri de la piràmide d'edats del futur immediat és un objectiu estratègic del nou país. L'augment progressiu i ràpid de l'esperança de vida provoca un envelliment de la població, en termes de mitjana, que exigeix un veritable impuls a la natalitat. L'Estat establirà, en cada moment, la renda bàsica per als nadons des del mateix moment del seu naixement i considerarà que un dels dos progenitors té dret a deixar de treballar en la seva activitat habitual i cobrar la renda bàsica durant el període que s'estableixi.
- I. **Sistema de seguretat social:** Tots els ciutadans de Catalunya amb una edat superior a l'edat de jubilació mínima establerta per l'Estat per als diferents tipus d'activitat laboral en cada moment tindran **dret a una pensió** proporcional a la seva aportació durant tota la vida laboral i que, en cap cas, podrà ser inferior a la renda bàsica establerta en cada moment. La jubilació és un dret i, com a tal, cada ciutadà escull el moment de fer-lo efectiu, d'acord amb l'empresa en el cas de treballadors per compte aliena, o en el cas dels treballadors autònoms, a partir de l'edat mínima de jubilació per a la seva activitat, decidint entre la plena jubilació o una jubilació parcial, cas en el que cobrarien la part proporcional de la pensió que els correspondria.
- J. **Sistema de prestacions socials:** Tots els ciutadans de Catalunya que estiguin en situació de vulnerabilitat, a part de la renda bàsica tindran dret a l'assistència específica que els permeti fer front a la situació de risc en què es trobin i portar una vida digna. Aquesta assistència tindrà les característiques necessàries per a cada cas, i podrà tenir la forma de suport humà, econòmic i/o tecnològic necessari en cada cas. Hem de ser conscients que aquest estat del benestar només serà possible en la mesura que participem activament en la lluita per reduir els greus desequilibris econòmics i socials que es produeixen en el nostre planeta.

No hi haurà estat del benestar sense una aportació important, continuada i rigorosa a la **cooperació internacional**, tant en coneixement com en recursos econòmics, humans i tecnològics. Els agermanaments entre municipis o entre estats han de convertir-se en una eina important i efectiva d'aquesta cooperació, establint projectes de cooperació de llarg abast acordats amb els destinataris i amb l'objectiu d'assegurar a la població una vida digna en els seus

llocs d'origen. Poca gent abandona el seu país si no és per buscar seguretat, feina i unes condicions de vida més favorables. Catalunya ha demostrat tenir una gran capacitat d'acollir una important quantitat d'immigrants durant el darrer segle de la seva història, però les actuals condicions polítiques i econòmiques fan molt difícil poder repetir una situació semblant a les tres darreres onades d'immigració viscudes en aquest període. I si la nostra situació política i econòmica millora, el més probable és que tornem a viure una situació semblant a causa de la greu inestabilitat que pateixen alguns països relativament propers. Només podem afrontar aquest repte atacant les causes primeres que provoquen els **corrents migratoris**. Malauradament, es tracta d'una tasca que necessita grans recursos i, sobretot, unes eines que com a país no tenim ni tindrem, ja que només podran resoldre's des d'una governança mundial, avui encara inexistent.

En tot cas, Catalunya ha de seguir essent un país d'acollida i amb voluntat de concedir la seva **carta de ciutadania** a totes aquelles persones que estiguin disposades a assumir els deures que reculli aquesta carta, sense que això hagi de representar necessàriament la pèrdua de la seva **nacionalitat**. De totes maneres, aquestes persones i també les empreses que s'instal·lin al nostre país, hauran de saber que arriben a un país amb lleis pròpies que garanteixen l'ús de la llengua catalana i el respecte a la cultura del país. Una llengua i una cultura que ha d'incorporar-se, en condicions de plena igualtat, a totes les institucions d'àmbit internacional.

Una de les principals característiques de la societat del segle XXI és la capacitat de rebre i emetre informacions de tot tipus, de forma individual i col·lectiva, amb finalitats molt diverses i no sempre explícites. Regular els **sistemes d'informació**, per defensar els drets dels ciutadans a mantenir la seva intimitat i a rebre una informació veraç, i alhora protegir la **llibertat de pensament, d'expressió i d'opinió**, hauria de ser un dels principals objectius dels actuals estats. Els objectius d'aquesta regulació poden ser molt diferents en funció de quins siguin els poders reals que controlen aquests estats i, sobretot, segons quins siguin els interessos d'aquests poders.

Molt probablement, si els estats regulessin en funció dels interessos dels seus ciutadans, aquests no estarien sotmesos a la constant pressió de la **publicitat**, especialment la que penetra en l'àmbit privat mitjançant la **telefonía** fixa o mòbil, o seria difícil traficar amb les dades dels ciutadans sense el seu consentiment explícit. Si, a més, existís un sistema democràtic de governança mundial que tingués poder real, seria molt més difícil que les grans corporacions mundials de la comunicació tinguessin i utilitzessin les enormes bases de dades sensibles que ja posseeixen.

La sobirania sobre l'espai hertzià català s'ha d'estendre a tot tipus de **telecomunicacions**, i molt especialment a les transmeses via **internet** i per les **xarxes socials**. Han de ser els representants del poble català els qui regulin tots aquests aspectes i, en darrera instància, els qui traslladin a les instàncies internacionals les propostes que garanteixin l'exercici d'aquesta sobirania. No es tracta d'impedir la lliure circulació d'informació, idees i propostes, sinó de regular-la en benefici de la ciutadania, que és la destinatària d'aquesta informació i ha de decidir quina vol rebre, com i quan.

Els mitjans de comunicació tradicionals, com la **ràdio** i la **televisió**, ja siguin de titularitat privada com pública, transmesos pel sistema convencional, via satèl·lit o internet, també han de ser regulats amb els mateixos criteris i, en general, ha d'existir una política de reciprocitat amb els països veïns pel que fa a la possibilitat de rebre o emetre més enllà de l'àmbit territorial propi.

L'Estat ha de posar tota la tecnologia de la informació i la comunicació a l'abast dels ciutadans, per facilitar la lliure circulació d'idees i propostes però evitant les actuacions de tendència monopolística o de competència deslleial.

**Q U I N A
C A T A L U N Y A
V O L S E R
C A T A L U N Y A ?**

**C O N G R É S
P A R T I C I P A T I U
C A T A L U N Y A
— I F U T U R**

EXIGENTS.CAT